

kunnet se, Folkethingets gamle Standpunkt at lave en Del nye Dommere — man kalde dem saa Straffedommere eller andre Dommere — ude paa Frederiksberg. De Udtalelser, som ere fremkomne fra Medlemmer af Folkethinget tidligere, gaa i alt Fald i en helt anden Retning end den, her anvises, og som man tror, at Folkethinget vil gaa med til under den almindelige Trævlhed, der er for at blive færdig, inden Provisoriet kommer og forstyrer det Hele. Jeg ser nu ikke, der er nogen Grund til atter i Aar at løbe om Kap med Provisoriet, og naar jeg har taget mit Forbehold her, skal jeg ikke negte, at dette ogsaa er en af mine Grunde, om end ikke den væsentligste — slet ikke den væsentligste; den saglige Grund er den væsentligste — men det spiller ogsaa en Rolle for mig, dette, at jeg nødig vil være med i Kapløbet om at komme forud for Provisoriet. Jeg vil nødig være med til at lade Lovforslag, som jeg finder ikke nær ere blevne vel nok oplyste, løbe af Stabelen af Frygt for, at ellers kommer Provisoriet og tager dem. Det er et Standpunkt, jeg for mit Vedkommende ikke vil være med til. Jeg vil nok deltage i en saglig Forhandling, men gaar ikke med til noget Sageri for Provisoriets Skyld. Efter min Mening er det foreliggende Lovforslag, i alt Fald for Tiden, i alt Fald i denne Samling, baade ubetimeligt og unødvendigt. Lovforslaget er ubetimeligt af Hensyn til, at det let kan foregribe en anden og bedre Ordning af Forholdene derude paa Frederiksberg Birk — en Ordning, som har været omtalt her i Thinget tidligere, naar den frederiksbergste Sag har været for. Jeg vil saaledes minde om, at et af Thingets Medlemmer, som i alt Fald i den Slags Sager og forresten i de fleste andre Sager med, har havt temmelig stor Betydning her i Thinget, og som pleier at kunne tale paa Thingets Vegne, nemlig det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) i Samlingen 1881—82, da Frederiksberg ogsaa blev forhandlet her, udtalte Noget, som jeg med den høitærede Formands Tilladelse skal oplæse. Det ærede Medlem udtalte da, at det Naturlige vilde være at lægge Frederiksberg ind under Kjøbenhavn, „thi det vide vi jo Alle, at Frederiksberg i social Henseende aldeles er en Del af Kjøbenhavn og i den Henseende

skiller sig fra den øvrige Del af Birket.“ Det ærede Medlem har her vist den Vej, der blev fulgt i Fjor, da det Lovforslag, som vi da vedtog, laa for, men det Lovforslag, som nu ligger for, strider jo fuldstændig mod den Vej, der blev anvist, og som jeg tror er den heldigste, hvis den kan bringes til Udførelse. Nu er det saaledes i Udvalget, at vi i Birkeligheden ikke have faaet dette drøftet omhyggeligt, vi have ikke faaet nogen Konference med den ærede Justitsminister om denne Sag, vi have i Grunden ikke hørt nogen saglig Udtalelse fra nogen Side i saa Henseende, vi have ikke faaet undersøgt de gamle Kommissionsbetænelinger — de ere forresten ikke saa meget gamle endda, thi vi maa huske paa, at der har været nedsat adskillige Kommissioner til Drøftelse af disse Spørgsmaal — og jeg finder det derfor urigtigt, at vi nu, da det ikke er nødvendigt, gaa hen og foregribe en muligvis bedre Ordning af denne Sag. Jeg sagde, at Loven var unødvendig for Tiden, og det kan jo ikke negtes, at det er den i Birkeligheden ogsaa, det maa Enhver, der ser saglig og grundig paa Forholdet, indrømme. Naar den Adskillelse, der blev bevilget i Fjor af Rigsdagen, sker en Gang til Sommer, bliver Birkedommeren i Frederiksberg Birk lettet for omtrent en Fjerdedel af de Bestillinger, han har, en Fjerdedel af de Forretninger, han har, svinder bort fra ham og bliver lagt ind under en anden Birkedommer i et andet Birk, og forsaavidt han kan udføre de Forretninger, han nu har — og de blive jo udførte — maa han da i alt Fald et Aars Tid endnu kunne udføre tre Fjerdedele af sine nuværende Forretninger. Jeg kan heller ikke tro Andet, end at dette er den høitærede Justitsministers Mening, thi ellers kunde han umulig have udtalt sig om denne Sag, som han gjorde i Fjor, for et Aar siden, da den anden Lov blev vedtaget. Da sagde den ærede Minister nemlig, at han vel vilde erkjende, at det ikke nær var det, som han kunde ønske, og at Forholdene derude ikke bleve saa gode, som de burde være, men det var i alt Fald et stort Fremstridt at faae disse Landsogne tagne bort fra Frederiksberg Birk, og at denne Foranstaltning vilde gavne Forholdene meget derude. Indtil han saa, hvilke Følger det bragte med sig, vilde han i alt Fald for